

El Vell Continent repapieja

DONCS sí, ja portem més d'un any amb l'etiqueta d'europeus oficials i ens podem lliurar a petits balanços. La veritat és que la cosa resulta desconcertant, no s'acaba de veure clar si el nostre paper dins de la Comunitat és ben bé el que esperem de nosaltres mateixos. Parlo (demano que se m'entengui) des d'una posició d'il·lusions legítimes, de propòsits de millora formulats des d'una innocència impregnada de puresa.

En aquest exercici de repassar-nos constantment hi ajuda molt la lectura dels diaris. Dit així, en plural, perquè ens en cal més d'un per a fer-nos càrrec de la situació.

I avui —dia 5 de febrer del 1987 en escriure aquestes ratlles— els diaris van carregats amb bala. Llegeixo que hi ha un comerç de compra-venta de criatures, amb detalls tan commovedors com el d'un matrimoni de Badajoz que ha pagat (bitllo-bitllo) 30.000 pessetes i un porc per l'adquisició d'una nena.

Dins la mateixa informació fidedigna, se'n diu que una família "acomodada" de Tarragona va comprar una nena de cinc anys per la módica suma de 100.000 pessetes. Dic módica perquè, actualment, 100.000 pessetes no són res, sobretot si la transacció es fa seriosament, com en el cas que ens ocupa: el matrimoni de Tarragona va donar 10.000 pessetes de paga i senyal en rebre la nena "a prova". Això darrer és important, denota un tocar de peus a terra favorable al bon concepte que es pugui tenir de la parella compradora, que no va procedir a la babala. Després de "provar" la nena durant unes quantes setmanes i un cop segurs que la mercaderia era de bona qualitat, se la van quedar en ferm mitjançant la paga de la resta convinguda. Amb factura? Sense factura? Això sí que ho hauria de vigilar Hisenda.

La notícia que comento es completa explicant-nos que la policia de Sevilla ha detingut una dona, mare de nou fills, que ja se n'havia venut dos en el moment d'ésser atropada. Aquí és on es podria sol·licitar una certa indulgència per a la culpable, perquè ja se sap

—ho saben els industrials i els comerciants— que un excés de producció aboca a vendes mal calculades.

És exemplar que el jutge hagi autoritzat els matrimonis compradors a continuar amb la custòdia de les criatures, perquè ha comprovat —diu ell— que es tracta de "bones famílies" i de cònjuges "ben situats". Hi trobo a faltar una declaració que els qualifiqui de gent de bona conducta i de costums irreprotxables. Quedariem més tranquils o, tal com afirma la dita popular, més contents i enganyats, que és un estat de gràcia propici als èxtasis espirituals.

Ignoro l'efecte que deuen produir notícies com aquestes als ciutadans europeus que porten més hores de vol comunitaris. Vull creure que, en alguns casos, prou feina deuen tenir per guardar les seves formes.

Però cal ésser objectius i reconèixer que ens anem acostant a un ideal de perfecció. En terrenys molt diferents al del tràfic de carn humana, és clar, però altament significatius. Jo, per exemple, m'he trobat amb novetats estupendes: una revista nostra em va fer l'honor d'encarregar-me un conte, a base d'un tracte cavalleresc: tants folis, tantes pessetes (com en els temps antics). Tanmateix, a l'hora de la liquidació, l'empresa editora m'indica que he de fer una factura on consti el meu nom i la meua identificació fiscal a la capçalera del solemne document. Després, hi he de posar la raó social pagadora, amb la contrasenya que li han encolomat. Una cosa com ara X-Z 10013-29999/20 (ho disfresso tan bé com puc). Tot seguit, la frase "Factura que acredito a...". I a sota el concepte: per un conte titulat "Només ens faltava aquesta", 10.000 pessetes. Menys el 10 % de l'IRTP (o una cosa semblant), més el 12 % de l'IVA, un total de...

Els he respost que em falta l'humor i els possibles per contractar un comptable. I pensant en el matrimoni de Badajoz que va comprar una nena per 30.000 pessetes i un porc, els he dit que, pel meu conte, em donin la voluntat i una gallina.

PERE CALDERS

La compra-venta de criatures, un comerç cada vegada més freqüent

EDITORIAL Laia acaba d'incloure a la seva col·lecció de narrativa "El Mirall i el Temps" la novel·la "Dies de passió", de Jordi Capdevila, un nom fins ara desconegut a les lletres catalanes, però ja veterà —malgrat ser encara jove— en el camp del periodisme. L'autor ha escollit per a la seva presentació pública en el terreny de la creació literària una història intimista on, amb estil àgil i directe, analitza els sentiments i les sempre conflictives relacions humanes.

Nascut a la comarca d'Osona l'any 1942, Capdevila va estudiar periodisme a la Universitat de Navarra, especialitzant-se en ciències de l'educació. La seva àmplia trajectòria periodística abasta diversos mitjans de comunicació, i s'hi pot destacar la seva participació al renovat "Diario de Barcelona" de l'etapa 1973-76 i la seva presència en els anys de consolidació de "Mundo Diario" (1976-80). Va ser membre actiu del ja desaparegut Grup de Periodistes Democràtics de Catalunya i actualment és cap de la secció d'Espanya del diari "Avui".

Escriure la novel·la ha estat per a Jordi Capdevila fugir momentà-

Jordi Capdevila s'estrena com a novel·lista amb una obra intimista sobre les relacions humanes

niament del periodisme que, per altra banda, no pensa abandonar. "Penso que el periodisme i la narrativa de creació estan molt relacionats —diu l'escriptor—; tant l'un com l'altra reflecteixen la realitat que passa, encara que en el cas de la creació aquesta no es basi en fets concrets. La vida és tan rica, que la majoria de coses imaginades expliquen més la realitat que un reportatge."

"Dies de passió" és una novel·la escrita amb la tècnica del monòleg, sempre en primera persona, tot i que s'hi alternen sis veus diferents. "He intentat reflectir els conflictes de relació entre sis personatges —tres parelles— que passen unes vacances de Setmana Santa a la Costa Brava. La història té un ordre cronològic des del dissabte dit de Passió fins al dilluns de Pasqua i a cada un dels dies correspon un capítol. A cada un d'ells, dos personatges expliquen un fet, bé mitjançant cartes als

seus fills, bé a través de monòlegs interiors. Un intent frustrat de viatjar en creuer a Mallorca i l'agreuament del temps atmosfèric contribuiran a fer més difícil la convivència."

Títol ambigu

L'autor qualifica la novel·la d'intimista, i el conflicte plantejat li serveix de pretext per a reflectir les dificultats de convivència de cada parella i entre els diversos grups. Hi ha també una anàlisi de la qüestió religiosa, a partir de la secularització de la Setmana Santa. "De fet —diu Jordi Capdevila—, el títol del llibre és volgutament ambigu, ja que tant pot indicar l'apassionament amorós com el dels enfrontaments entre els personatges. I també al·ludeix als dies tradicionalment considerats de Passió a la Setmana Santa."

Capdevila és un bon lector de literatura de creació i prefereix

com a gèneres la novel·la i el conte. "Potser si no hagués llegit 'La Plaça del Diamant', no m'hauria plantejat d'utilitzar el monòleg interior —diu—. Si hagués de parlar d'influències, assenyalaria tota l'obra de la Rodoreda, 'Solitud' de Víctor Català i 'Vida privada' de Sagarra. I, en un gènere diferent, en Josep Pla que, poc o molt, ens ha influït a tots."

Sense ser una obra autobiogràfica, Capdevila hi ha retratat personatges de la seva generació. Els tipus femenins són molt més rics que els masculins, i l'autor accepta que es titlli la novel·la de feminista, ja que en els monòlegs es reflecteix aquest debat.

Jordi Capdevila té d'altres projectes com a narrador ("una història per a infants i dos o tres arguments de novel·la, però encara una mica verds", precisa) i pensa continuar compaginant la feina d'escriptor amb la professió periodística. "M'agrada explicar el

Jordi Capdevila

que passa, amb la paraula escrita —diu—. Malgrat que creació i periodisme siguin dues tècniques diferents, són compatibles i totes dues m'omplen."

ROSA MARIA PIÑOL

NO ESPERE LO IRREMEDIABLE
En esta nueva era de la imagen y la comunicación su imagen toma una nueva e importante proyección. Lo que le proponemos no es nuevo ni milagroso, es el resultado de 26 años de experiencia.
¿TIENE PROBLEMAS DE CASBA REBOBIA O UN CASO?

AYUNTAMIENTO DE SEVILLA
E. M. MERCASEVILLA,

GRAN NOTICIA PARA EL PUBLICO EN GENERAL Y PARA LOS NOTICIOS EN PARTICULAR